



VYPRAVĚNÍ O HABRU

V jedné oblasti zvané Český les bylo mnoho stromů. Jeden z nich se jmenoval Habr, tedy celým jménem Habr obecný. Habr měl málo přátel, ale měl nejlepšího kamarádka, na kterou se mohl spolehnout. Jeho kamarádka se jmenovala Jabloň. Jednoho dne se Habr zamyslel: „K čemu vůbec jsem?“ Zafoukal vítr a shodil jeho semena s listím. Habr viděl, že přichází podzim a povídá: „Jabloňko, přichází podzim.“ Jabloň odpověděla: „Máš pravdu. Za chvíli půjdeme spát.“ Jabloň rostla vedle Habra. A o tři měsíce později Habru před spaním došlo, že tu je proto, aby poznal svět. Habr zavolal na Jabloň: „Jabloňko.“ Jabloň mu odpověděla: „Copak, Habře?“ „Už vím, proč jsem na světě. Tak dobrou noc.“ Jabloň se usmála: „To je dobře, že to víš. Dobrou noc.“

**EMA GAVENDOVÁ, 5. ROČNÍK
ZBYSLAVICE 1. 10. 2016**



STROM

Byla jedna jabloň a na té jabloni byl ve větvích dům. Jabloň však byla malá a jen tak tak ho unesla. A navíc měla hodně jablíček. Jednoho dne si strom i se zahradou koupila rodina. A ta viděla, jak malý stromek trpí pod tíhou plodů a domů, který na ní byl postaven. Rozhodli se dům odstranit, aby jabloni ulevili. Od té doby se měl strom dobře. A když jabloň vyrostla, postavily si na něm děti znovu dům ve větvích. Tentokrát byla už jabloň silná a unesla ho. Byla šťastná, že si v jejích větvích hrály děti.

**ADAM KREJČÍ, 5. ROČNÍK
ZBYSLAVICE 1. 10. 2016**



STROM ŽIJE

Byl jednou jeden strom. Šel kolem dřevorubec Pepík a hledal strom, který by mohl pokácet. Žena ho poslala pro dřevo, aby měli čím topit. Najednou ho uviděl. Byl obrovský. Velikánský strom. Pepík ho chtěl pokácet, ale najednou mu prolétla hlavou myšlenka a on si uvědomil, že strom je vlastně živý. Odhodil sekeru a vrátil se domů. Žena se ho ptala, kde má dřevo. Pepík odpověděl: „Už nikdy nebudu kácet stromy. Jsou součástí živé přírody.“ Berte si z toho ponaučení – živá příroda se neničí.

DAVID BÁRTA, VÁCLAV BABINEC, 4. ROČNÍK

ZBYSLAVICE 1. 10. 2016



JABLOŇ

Na jedné obyčejné zahradě stála mladá, krásná jabloň. Byla však smutná, protože byla osamělá. Vždy, když na podzim dozrála nejčervenější a nejšťavnatější jablíčka, přišly veverka a snědly je a semínka přenechaly ptáčkům. Někdy, když ji děti očesaly, tak to hodně bolelo a škubalo. Jablíčka, která spadla na zem, tak ty snědli broučci a mravenci. Vždy na jaře, když kvetla, přiletěly včely a celou ji popíchaly a zničily její kvítky. Vždy v létě, když bylo pěkně, přišli kluci a lezli po jejích větvích a sem tam nějaké ty větvičky praskly. A v zimě se tetelila mrazem. A když si na ni někdo pověsil houpačku, hodně to řezalo. Někdy si říkala: „K čemu vlastně jabloně jsou?“ V tom zaslechla: „Bez tebe by to tady nefungovalo. Děláš všem radost.“ Byla to sousedova stará jabloň: „Jsem již stará, ale takto jako tobě mi nikdy nikdo radost neudělal. Važ si toho.“ A tak si toho jabloň vážila a byla ráda, že si pod ní hrají děti nebo chystají mladí lidé piknik. „Až zestárnu, budu mít aspoň na co vzpomínat.“

HANA KAŠNÁ, 5. ROČNÍK
ZBYSLAVICE 1. 10. 2016



JAVOR

Byl jednou jeden javor a ten chtěl být užitečný. Ptal se jiných stromů, jak to má udělat. Ale oni to nevěděli. Jednou kolem letěl vrabec. A javor se zrovna styděl, že je neužitečný. Vrabec se ho zeptal, co ho trápí. Javor odpověděl: „Nejsem k ničemu. Na nic se nehodím. Nejsem užitečný.“ A vrabec se podivil: „Vždyť z tvých barevných listů se vyrábí spousta věcí. A nejvíc tě obdivují děti pro tvé pestré barvy. A navíc tví bratřenci v Kanadě vyrábí výborný sladký javorový sirup.“ Javor se zaradoval: „A přece jsem užitečný.“ Vrabec se usmál a byl rád, že javoru pomohl.

ONDŘEJ VAŠUT, 5. ROČNÍK A ALEŠ PEKAŘ, 4. ROČNÍK

ZBYSLAVICE 1. 10. 2016